

stemet, som er absolut uundgaaelig, naar man har at gøre med en Faktor, hvis Størrelse man ikke veed, nemlig Antallet af de trængende, og paa den anden Side med en anden Faktor, som er bestemt begrænset, nemlig Summen. Saa maa der være en Elasticitet. Den kommer til Stede derved, at man ikke fastslaar nogen bestemt Aldersgrænse. Naar nu herefter hver Kommune veed, hvad den kan raade over, vil der meget hurtigt uddanne sig en bestemt Praksis for det første derigennem, at naar Forsørgelsen en Gang er fastslaaet, bliver den staaende Klar for Klar og bliver ikke forandret, undtagen hvor den paagældende enten bliver mere formuende ved Arv eller lignende, saa at han kan undvære Forsørgelsen, eller kommer mere i Trang, saa at den maa forøges; ellers bliver den staaende. I Begyndelsen vil der vel nok indkomme en stor Mængde Andragender, som ikke kunne imødetømmes, men der vil, som sagt, i hver enkelt Kommune meget hurtigt udvikle sig en Praksis, saaledes at den fattige Del af Befolkningen meget vel veed, hvor mange der kunne saa Alderdomsforsørgelse gennem de paagældende Kredsudvalg, saa der ikke i Fremtiden vil blive overmaade mange Ansøgere at vrage, men bliver der nogle at vrage, mener jeg, at den, der saa nærmest skal træde tilbage, er den, som er yngst, hvad enten den paagældende er over eller under 60 Aar. De, der ere de ældste, saa først under for øvrigt lige Forhold, og saa gaar det simpelt hen ned ad, saa længe man har noget Velød at raade over. Det er indlysende, at det saa vel i denne som i alle andre Administrationer vil være særdeles heldigt, om man straks tager den Beslutning at tilvejebringe et lille Spillerum, en Reserverfond, et lille Velød, som man skal lægge hen fra Aar til Aar, saaledes at man kan møde uforudsete Tilfælde. Men det er jo en af disse Smaating, som overmaade let udvikle sig i Praksis. Jeg tror altsaa, at naar de Herrer ville fastholde deres Bestræbelser for at fremme Alderdomsforsørgelsestanken, som jeg haaber, de ville, og naar denne, som jeg ogsaa haaber, en Gang skal bringes til en virkelig fuldstændig Afgørelse, saa tror jeg ikke, der er andre Udveje, end at man i alt Fald i alt væsentligt gaar ind paa de Principper, som jeg har tilladt mig at antyde her. Endelig gentager jeg, at det først omtalte Grundlag altid vil vise sig aldeles ufravigelig nødvendigt, nemlig dette, at Statskassens Tilskud maa sikeres, at det maa fastslaas, saaledes at det ikke kan variere i halve Ene Millioner. Paa den anden Side tror jeg lige saa be-

stemt, at den Forsørgelse, der skal ydes til den fattige, maa være variabel og ikke kan fastslaas. Hvorledes man saa for øvrigt vil ordne sig, skal jeg være saa villig som noget til at høre min Medvirkning dertil, men et saa urimeligt Forslag som det her foreliggende kan jeg ganske vist ikke gaa med til; og de Herrer have vel heller ikke ventet andet. Jeg maa tilføje, at jeg hører ikke til dem, som sætte saa overmaade Pris paa at faa en Ulstaa i Stedet for Toldafgifter, men jeg maa dog erkende, at jeg hellere vil have billigt Sukker, billigt Petroleum og billigere Ris, og jeg vilde gerne have tilføjet billigere grove Manufakturvarer — Kaffe bryder jeg mig ikke om — end jeg vil have stattefrit Ol, thi — den Bemærkning maa jeg maasse tilføje — jeg er ikke enig med de Herrer, der paastaa — som jeg tror, det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgfreds (Tauber) hrede — at det er den allermindst bemidlede Del af Samfundet, der her bliver paalagt en Skat paa mange Millioner. Det bestrider jeg. Det er ikke den mindst bemidlede Del, der her bestattes. Det kan man maasse sige om en Brændevinsstat, men ikke om en Skat paa Bajerstøl; deri har det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) Ret. Staten paa Bajerstøl er en Skat, der falder fortrinnsvis paa et Misbrug, som hovedsagelig drives af yngre Haandværksvende her i Kjøbenhavn, og et Misbrug, som drives af en stor Mængde Tjenestekarle i Byerne og paa Landet; saa er det naturligvis ogsaa en Skat paa et stort mere eller mindre overslødigt Forbrug i hele Mellemklassen. Der vil Staten paa Bajerstøl komme til at ligge, og derfor har jeg for mit Vedkommende ikke store Betæneligheder ved at gaa med til at stemme for en Skat paa Bajerstøl, særlig naar man faar Lempelser paa den Maade, jeg har nævnt. Jeg vilde have haft meget store Betæneligheder, hvis vi alene skulde have havt Tolden paa Sukker hævet, thi for saa vidt maa jeg erkende, at jeg ogsaa er enig med abfkillige af de Herrer, som jeg ellers paa mange Punkter er uenig med, at jeg altid har holdt paa, at Sukkertolden ramte nogenlunde retfærdig, men jeg figer paa den anden Side, at billigt Sukker, billigt Velhønsning og billigt Ris vil ikke staffe, ikke tilvejebringe — det kan det ikke — men dog fremme Velværet i mange fattige Hjem; derved er jeg overbevist, og dertil kan der vist ganske godt trænges; deri tror jeg ogsaa, at alle ere enige. Saaledes som Sagen altsaa her foreligger, vil jeg stemme for Flertallets Forslag, naagtet jeg ikke venter